

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อศึกษาความสามารถทางการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ (05081112) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 25 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ จำนวน 3 แผน แผนละ 7 คาบ คาบละ 60 นาที 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีทางสถิติเพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

1. สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หลังจากที่ทำกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจทั้ง 3 แผน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือระดับพอใช้เป็นระดับดีมากและระดับดีเยี่ยม ตามลำดับ

2. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หลังจากที่ทำกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจทั้ง 3 แผน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือระดับพอใช้เป็นระดับดีและระดับดีเยี่ยม ตามลำดับ

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่สำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. หลังจากเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่ได้กำหนด ซึ่งมีลักษณะสำคัญที่ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถทางการพูด ซึ่งมีประเด็นที่สามารถอภิปรายดังนี้

ประการแรก การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ มีขั้นตอนหรือวงจรการเรียนรู้ที่ค่อนข้างชัดเจน มีการประเมินการเรียนรู้และกิจกรรมที่ชัดเจน ตามที่ Willis (1996) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ 3 ขั้นตอนดังมีรายละเอียดดังนี้คือ ในขั้นก่อนปฏิบัติงาน ผู้เรียนจะทราบถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ว่าผู้เรียนจะต้องพูดในรูปแบบและสถานการณ์ใดบ้าง นอกจากนี้ได้เรียนรู้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้างเพื่อฝึกฝนทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้ในการปฏิบัติภาระงาน ซึ่งขั้นตอนนี้ผู้เรียนมีโอกาสได้ทำกิจกรรมและงานต่างๆ เพื่อเน้นให้เกิดทักษะทางการพูด ขั้นตอนที่ต่อมาคือ ขั้นปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานทั้งงานเดี่ยว งานคู่ ขั้นตอนนี้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนมาในขั้นก่อนปฏิบัติงานมาวางแผน และฝึกซ้อม เพื่อการนำเสนอผลงานต่อชั้นเรียน และผู้สอนได้ชี้แจงเกณฑ์การประเมินผล ขั้นสุดท้าย คือ ขั้นมุ่งเน้นภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมอภิปรายถึงงานที่ได้ปฏิบัติ ผู้เรียนได้ชี้แจงปัญหาที่เกิดขึ้นขณะที่พูดหน้าชั้นเรียน และแก้ไขปัญหาหลังจากได้รับคำแนะนำจากผู้สอน ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่ง เพราะผู้เรียนได้วิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ผิดพลาด แก้ไขโครงสร้างทางภาษาให้ถูกต้อง ซึ่งทำให้ผู้เรียนจดจำในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป นอกจากการแก้ไขปัญหาด้านทักษะทางการพูดของนักศึกษา ความถูกต้องแม่นยำทางโครงสร้างภาษาก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนและเน้นย้ำในขั้นมุ่งเน้นภาษาอีกครั้งหนึ่ง การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่มีขั้นตอนการเรียนรู้ที่ชัดเจนได้รับการสนับสนุนของงานวิจัยของ ไชยยันต์ โตเทศ (2551) ที่ศึกษาการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานโดยส่งเสริมความสามารถทางการพูดของนักศึกษา กล่าวว่า ขั้นตอนของการเรียนการสอนที่ชัดเจนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ในเนื้อหาของบทเรียน โดยที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นกระบวนการที่เป็นขั้นตอนที่ชัดเจนในแต่ละกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานสามารถส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษได้ กล่าวคือ มีขั้นตอนที่ชัดเจนและในแต่ละขั้นตอนส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ตั้งแต่การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้โครงสร้าง คำศัพท์ที่สำคัญและจำเป็นต่อการปฏิบัติภาระงานเมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาที่เพียงพอแล้ว ก็สามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติภาระงานโดยผู้เรียนจะต้องผ่านขั้นวางแผน ปฏิบัติงาน และประเมินความสามารถของตนเอง อีกทั้งผู้เรียนได้ฝึกฝนโครงสร้างทางภาษาเพื่อเน้นย้ำความรู้ทางภาษาและความเข้าใจที่ถูกต้อง วิชัย ดิพร้อม (2538) พบว่าปัจจัยที่ทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้นภายหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบเน้น

ปฏิบัติงาน คือ ขั้นตอนต่างๆของการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่ชัดเจน ซึ่งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้และนำมาใช้ได้จริง พร้อมทั้งสามารถวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากการประเมินผลปฏิบัติงานของตนเอง ดังนั้นขั้นตอนการปฏิบัติงานที่เป็นวงจรที่ชัดเจนในการเรียนรู้แต่ละกิจกรรม จึงส่งผลให้การเรียนการสอนบรรลุผลทางการเรียนรู้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Willis (1996) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการเรียนการสอนของการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานประกอบด้วยขั้นตอนที่มีเป้าหมายของการปฏิบัติงานอย่างเด่นชัดในชั้นเรียนตามลักษณะของภาระงาน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นขั้นตอนและสามารถนำไปปฏิบัติภาระงานทั้งในชั้นเรียนและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ประการที่สอง การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ภาษาจากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง มีการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเป็นขั้นตอน นอกจากนี้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ขณะทำงาน รู้จักประเมินตนเอง ซึ่ง Candlin (1987, อ้างใน ศรีนวล บุญธรรม, 2545) กล่าวว่า การใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานนั้นเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสำรวจภาษาและเรียนรู้ด้วยตัวเอง และให้ผู้เรียนฝึกฝนกระบวนการแก้ปัญหาในการจัดสภาพการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ซึ่งจะช่วยพัฒนากระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ และนำไปประยุกต์ใช้กับปัญหาต่างๆในชีวิตประจำวัน ซึ่ง Willis (1996) ได้สนับสนุนการใช้สื่อตามสภาพจริงสำหรับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพมากโดยเฉพาะผู้เรียนผู้ใหญ่ เช่น การฝึกฟัง พูดมาจากวิทยุ โทรทัศน์ ซีดี หรือฝึกกับเจ้าของภาษาด้านทักษะการเขียน ได้แก่ จดหมาย บัตรเชิญ รายการอาหาร ข่าวในหนังสือพิมพ์ แผ่นพับโฆษณา เป็นต้น ดังนั้นการใช้สื่อจริงหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ช่วยฝึกฝนทักษะและก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ เพราะผู้เรียนมีโอกาสได้ดู สังเกตลักษณะท่าทาง ฟังน้ำเสียงและสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษา จึงทำให้ผู้เรียนสามารถนำมาประยุกต์ในการปฏิบัติชิ้นงานของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น การใช้สื่อสภาพจริงหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงเข้ากับการสอนจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสเห็นตัวอย่างเพื่อให้เกิดความเข้าใจในงาน และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเป็นไปตามขั้นตอนและสามารถบรรลุเป้าหมายของการปฏิบัติงาน ผู้สอนเปิดซีดีบทสนทนาภาษาอังกฤษโดยเจ้าของภาษาซึ่งเกี่ยวกับการพูดแนะนำตัวเอง การขายและนำเสนอสินค้า และการพูดเชื้อเชิญ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังและพูด จนเกิดความคุ้นชินและรู้วิธีการออกเสียงคำและสำนวนต่างๆจากเจ้าของภาษาอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ ผู้สอนได้แสดงภาพวิดิทัศน์ เกี่ยวข้องกับการพูดแนะนำตัวเอง การนำเสนอสินค้าหรือบริการ และการแสดงบทบาทสมมติการพูดเชื้อเชิญ ของเจ้าของภาษา เพื่อเป็นตัวอย่างแก่ผู้เรียนในการปฏิบัติชิ้นงานอย่างถูกต้อง

ถ่มอม ศรีเจริญ (อ้างใน นนทพัทธ์ เมื่อยศ, 2552) สรุปประโยชน์ของการใช้สื่อข้อมูลจริงกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานของ Brosnan (cited in Nunan, 1989) ไว้ว่า สื่อสภาพจริงช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริง และให้โอกาสแก่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากข้อมูลภาษาสั้นๆ แต่สื่อความหมายชัดเจนและสมบูรณ์ ซึ่งส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ ผู้เรียนสามารถ

ประยุกต์กิจกรรมในชั้นเรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้ ตัวป้อนทางภาษาที่กำหนดให้ผู้เรียน ควรเป็นสื่อตามสภาพความเป็นจริง และใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของผู้เรียนมากที่สุด นอกจากนี้ จากการวิจัยของสายชล ศิประสิทธิ์ (2547) พบว่า การใช้สื่อข้อมูลจริงกับการเรียนการสอนเพื่อสื่อสาร ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริง และช่วยในการส่งเสริมความสามารถทางการพูดของผู้เรียน และ Taylor (1994) ให้ความเห็นสนับสนุนว่า การเรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องใช้สื่อตามสภาพจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด เพราะ สื่อจริงสามารถตอบสนองความต้องการในการนำไปใช้ได้จริงโดยตรง ซึ่งสื่อของจริงควรจะนำเสนอเนื้อหาทางภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังนั้น การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจโดยใช้สื่อสภาพจริงมาบูรณาการกับกิจกรรมการเรียนการสอน ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและสามารถปรับใช้ความรู้ รวมถึงทักษะทางภาษาอังกฤษได้ทั้งในชั้นเรียนและชีวิตจริง

ประการที่สาม คือ กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานนั้นมีส่วนช่วยส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานท้าทายความสามารถของผู้เรียน และผู้เรียนมีโอกาสนิเทศวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางการพูดในการเจรจาต่อรองเพื่อหาความหมาย และก่อให้เกิดความมั่นใจในการพูด Pica et al (1993, pp. 19-20 อ้างใน จิตชนก เสงฆาว์, 2548) ได้เสนอว่า กิจกรรมทางภาษาช่วยให้นักศึกษาได้ปฏิบัติงานในชั้นเรียนและได้ฝึกฝนทักษะการพูดของผู้เรียนเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลในการปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อถ่ายทอดความคิด ความเชื่อ ความคิดเห็นของตนสู่บุคคลอื่น และเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างกลุ่มผู้เรียน อันได้แก่ การถามและการตอบข้อมูล การเล่าเรื่องของตนเองและบุคคลอื่น การแลกเปลี่ยนข้อมูล การแสดงความคิดเห็น Clark (cited in Nunan, 1989) กล่าวเสริมว่า กิจกรรมในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานกระตุ้นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนและพัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ขณะปฏิบัติงาน กิจกรรมเป็นสิ่งที่กำหนดว่าผู้เรียนจะต้องปฏิบัติอย่างไร และผู้เรียนได้ฝึกฝนข้อมูลตัวป้อนในสถานการณ์จำลอง เพื่อเกิดทักษะทางภาษาก่อน กิจกรรมที่นำมาต้องมีลักษณะหลากหลาย และใกล้เคียงสถานการณ์ใช้ภาษาในชีวิตจริง ส่งเสริมความสัมพันธ์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความต้องการของผู้เรียน Brumfit (1984, อ้างใน บัญชา อยู่ยง, 2551) เสนอว่า การใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากมีส่วนร่วมในการเรียน มีแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารจนเกิดเป็นความเข้าใจในสิ่งที่เรียนและความมั่นใจในความสามารถทางการพูดของตนเอง ซึ่งแนวคิดได้สอดคล้องกับ Phabhu (1987, cited in Nunan, 1989) ที่เชื่อว่ากิจกรรมในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานกระตุ้นด้านความคิด การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน โดยอาศัยทักษะทางการพูดเพื่อถ่ายทอดความคิดของตนเอง Massi (2005) กล่าวว่า กิจกรรมทางภาษาเหล่านี้สามารถบูรณาการเนื้อหาด้านธุรกิจซึ่งสอดคล้องกับวิชาหลักที่นักศึกษากำลังเรียนอยู่ และใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงหรือสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ นอกจากนี้ กัลยา มหาวัน (2549) กล่าวเสริมว่า การใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียน

มีพฤติกรรมอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และสนุกสนานกับกิจกรรมการเรียนรู้ พร้อมทั้งสนับสนุนให้ผู้เรียนกล้าความคิด กล้าแสดงออก และมีความรู้สึกละอายในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียนซึ่งเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้วิจัย

2. หลังจากเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ นักศึกษามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่ได้กำหนด ซึ่งมีลักษณะสำคัญที่ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถทางการเขียน ซึ่งมีประเด็นที่สามารถอภิปรายดังนี้

ประการแรก การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานมีขั้นตอนปฏิบัติงานที่ชัดเจน ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานอย่างเป็นขั้นตอน และมีเป้าหมายในการเรียนรู้อย่างชัดเจน กล่าวคือ ผู้เรียนต้องมีการวางแผนก่อนการปฏิบัติงาน ปฏิบัติงานตามขั้นตอนที่วางแผน รายงาน และมีการแก้ไขบททบทวนงานที่ผิดพลาดโดยที่นักศึกษาสามารถตรวจสอบประเมินงานเขียนของตนเองได้ นอกจากนี้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่มีขั้นตอนที่ชัดเจน ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจ และความมั่นใจให้ผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษามากยิ่งขึ้น Willis (1996) กล่าวว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานนั้นช่วยในการเรียนรู้เกิดการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การรวบรวมความคิด มีการวางแผนดำเนินงาน แก้ปัญหา ตัดสินใจและประเมินงานของตนเอง อีกทั้งมีการฝึกปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความมั่นใจทางภาษามากยิ่งขึ้น ดังนั้นขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างเป็นขั้นตอนเป็นวงจรการปฏิบัติงาน และประเมินผลงานที่ปฏิบัติ จึงก่อให้เกิดการเรียนรู้วิธีคิดของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีอภิปัญญาที่ O'Malley et al (1985) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ การวางแผน การตรวจสอบการปฏิบัติงาน และประเมินผลงานของตนหลังจากปฏิบัติงานแล้ว จากนั้นขั้นตอนการปฏิบัติภาระงานดังกล่าวทำให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจ และสามารถควบคุมวางแผน และจัดระบบความคิดของตนเองได้ Loreta F. Kasper (1997, อ้างใน ศรีนวล บุญธรรม, 2545 และ นวลน้อย จิตธรรม, 2550) กล่าวว่า การใช้กลวิธีอภิปัญญาในการทำภาระงานเขียน ส่งผลให้งานเขียนของผู้เรียนดีขึ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านอภิปัญญาเพิ่มขึ้นเช่นกัน ในขั้นตอนการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจนั้น ทุกขั้นตอนผู้เรียนได้ใช้กลวิธีอภิปัญญาทั้งสิ้น เริ่มตั้งแต่ขั้นก่อนปฏิบัติงานเพื่อเตรียมความพร้อมด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน คือ ผู้เรียนจัดระบบความคิดของตนเองในการนำความรู้และความเข้าใจที่ผู้สอนได้สอน พร้อมทั้งให้คำแนะนำด้านเทคนิคต่างๆของชิ้นงานที่ผู้เรียนจะได้ปฏิบัติ ในขั้นปฏิบัติงานผู้เรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่เพื่อลงมือปฏิบัติงาน วางแผน และนำเสนองาน ในขั้นตอนการปฏิบัติงานนี้ ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้สอนและผู้เรียนคนอื่นซึ่งทำให้ผู้เรียนเห็นปัญหาต่างๆในงานเขียนของตนเอง พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาละเอียดและประเมินงานเขียนของตนเองได้ ดังนั้นการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงกระบวนการ วางแผนขั้นตอนอย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งตรวจสอบ ประเมินผลงานที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ และสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

ประการที่สอง ในขั้นตอนก่อนการปฏิบัติงานของการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้สอนเตรียมความพร้อมแก่ผู้เรียนโดยการให้ตัวป้อนทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติภาระงานของตนเองในขั้นต่อไป ดังนั้นผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์ ส่วนต่างๆที่เคยเรียนมาแล้วหรือประสบการณ์ของตนเอง มาปรับใช้ในการปฏิบัติงานเขียน นอกจากนี้งานที่ปฏิบัติได้สอดคล้องกับเนื้อหาในเชิงธุรกิจที่นักศึกษาสนใจและกำลังศึกษาอยู่ ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเขียนจดหมายสมัครงาน การทำแผ่นพับโฆษณาเพื่อนำเสนอสินค้าหรือบริการ การเขียนจดหมายเชิญ ซึ่งผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมทั้งด้านธุรกิจและด้านภาษา กับความรู้ใหม่เพื่อปฏิบัติภาระงาน ดังนั้นทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) สนับสนุนการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวเป็นแนวคิดที่เชื่อว่าโครงสร้างภายในของความรู้ที่มนุษย์มีอยู่นั้นจะมีลักษณะเป็นโหนดหรือกลุ่มที่มีการเชื่อมโยงกันอยู่ ในการที่มนุษย์เรียนรู้อะไรใหม่นั้นมนุษย์จะนำความรู้ใหม่ๆที่เพิ่งได้รับนั้นไปเชื่อมโยงกับกลุ่มความรู้ที่มีอยู่เดิม Ausubel (1963, อ้างใน อรอนงค์ นิมาชัยกุล, 2546) กล่าวว่า การเรียนรู้ที่มีความหมายจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีพื้นฐานและนำมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ ซึ่งผู้สอนต้องเน้นให้ผู้เรียนได้นำพื้นฐานความรู้เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ จึงจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ การเรียนรู้สิ่งใหม่มีความหมายกับผู้เรียน ความรู้เดิมของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาใหม่ที่จะลงมือเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดได้ดีกว่าผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้เดิมมาก่อน Rumelhart และ Ortony (1977) ได้อธิบายว่าโครงสร้างความรู้เป็นโครงสร้างข้อมูลภายในสมองของมนุษย์ซึ่งรวบรวมความรู้เกี่ยวกับวัตถุ การลำดับเหตุการณ์และกิจกรรมต่างๆเอาไว้ การเรียนรู้ของผู้เรียนจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีโครงสร้างความรู้ (Schema) เดิม เพราะเมื่อผู้เรียนรับรู้ข้อมูลนั้น และสร้างความหมายโดยการถ่ายโอนความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมภายในกรอบความรู้เดิมที่มีอยู่ การเรียนรู้จะเกิดขึ้น นอกจากนี้ Anderson (1984) กล่าวเสริมว่า นอกจากโครงสร้างความรู้จะช่วยในการเรียนรู้ของผู้เรียนแล้วนั้น โครงสร้างความรู้ยังช่วยในการระลึก (recall) ถึงสิ่งต่างๆ ที่เคยเรียนรู้มา กัลยา มหาวิน (2549) กล่าวเสริมว่าการเขียนในหัวข้อที่อยู่ในความสนใจและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียนซึ่งผู้เรียนมีโครงสร้างความรู้เดิมอยู่ จะทำให้ผู้เรียนเขียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ และสามารถถ่ายทอดความคิดและความเข้าใจ อีกทั้งประสบการณ์ในด้านต่างๆออกมาในรูปแบบงานเขียนได้ดี ดังนั้นผู้เรียนที่นำตัวป้อนทางภาษาและเนื้อหาเดิมที่เรียนก่อนหน้านี้นมาประยุกต์ใช้ในขณะปฏิบัติงาน จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และปฏิบัติงานเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

ประการที่สาม การเรียนการสอนแบบกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเป็นวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งเป็นวิธีที่กำหนดขอบเขตการสอนและการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำเองมากที่สุด กล่าวคือผู้เรียนต้องฝึกฝนโครงสร้างภาษา ลงมือปฏิบัติงาน วางแผน นำเสนองานด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นผู้จัดวางและดำเนินกิจกรรมการเรียนอย่างเหมาะสมและเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำทางภาษาแก่ผู้เรียนเท่านั้น Willis (1996) เห็นว่า กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเป็นการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ และผู้เรียนมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งครูจะเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษา เสนอแนะ

แนวทางในการดำเนินกิจกรรมและจัดเตรียมภาระงาน (Task) สำหรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนั้นกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเน้นตอบสนองความต้องการของผู้เรียนตามแนวคิดของการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ ผู้เรียนได้มีโอกาสคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหา เข้าใจวิธีการเรียนรู้ของตนเองระหว่างปฏิบัติงาน เช่น ผู้เรียนสามารถเลือกสินค้าหรือบริการอะไรก็ได้ตามที่นักเรียนสนใจเพื่อนำมาเสนอในแผนพับโฆษณา ผู้เรียนสามารถเลือกตำแหน่งงานที่ตนเองสนใจและเขียนประวัติส่วนตัวโดยย่อด้วยตนเอง เป็นต้น ผู้สอนมีหน้าที่ให้คำแนะนำทางภาษาและติดตามขณะการปฏิบัติงานของผู้เรียนเท่านั้น และหลังจากการปฏิบัติงานสำเร็จ ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง และแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อก่อความเข้าใจในองค์ความรู้อย่างถูกต้อง ซึ่งกระบวนการปฏิบัติงานทุกขั้นตอนจะเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจวางแผน ปฏิบัติ และแก้ไขด้วยตัวเอง นอกจากนี้ สมศักดิ์ ภูวิภาดารวรรณ (2544) กล่าวเสริมว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางต้องตอบสนองความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด ซึ่งผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ในสภาพความเป็นจริง เพื่อให้เกิดทักษะที่จะนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และสามารถเข้าใจวิธีการเรียนรู้ของตนเอง คือรู้วิธีคิดของตนเองและพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนวิธีคิดอย่างเหมาะสม อีกทั้งการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองได้ชัดเจนขึ้น รู้จุดเด่นจุดด้อยและพร้อมที่จะปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น การประเมินในส่วนนี้เป็นการประเมินตามสภาพจริงและใช้เพิ่มสะสมผลงาน อีกทั้ง ฉัฐวุฒิ กิรุงเรือง (2545) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญส่งเสริมความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะการเรียนการสอนนั้นได้สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจ และความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดสาระที่จะเรียนรู้ ทำกิจกรรม และปฏิบัติจริง จนค้นพบข้อความรู้ และวิธีการปฏิบัติด้วยตนเองจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติการจะสอดคล้องตามแนวคิดการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Approach) ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2548) ได้สรุปไว้ว่า การจัดการศึกษาที่ถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด เป็นกระบวนการจัดการศึกษาที่ต้องเน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ และพัฒนาความรู้ได้ด้วยตนเอง หรือรวมทั้งมีการฝึกและปฏิบัติในสภาพจริงของการทำงาน มีการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสังคมและการประยุกต์ใช้ มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินและสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ นอกจากนี้ การเรียนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยสะท้อนจากการที่ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรายวิชา หรือเลือกทำโครงการหรือชิ้นงานในหัวข้อที่สนใจในขอบเขตเนื้อหาของวิชานั้นๆ

ประการที่สี่ การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ประสบการณ์จากการปฏิบัติงานที่เน้นสภาพความเป็นจริง เนื่องจากผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเต็มความสามารถ ได้

ฝึกฝนทักษะทางภาษาเพื่อมุ่งเน้นด้านการสื่อสารในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริง ไม่ใช่แค่เพียงการใช้ภาษาเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายเท่านั้น การเรียนด้วยวิธีดังกล่าวเน้นให้ผู้เรียนลงมือคิด วางแผน ปฏิบัติงาน ตรวจสอบความถูกต้อง และแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตัวของผู้เรียนเอง จึงก่อให้เกิดประสบการณ์การทำงาน และความรู้จากการปฏิบัติงานจากสิ่งที่ถูกต้องและสิ่งที่ผิด ซึ่งการเรียนรู้ทักษะภาษาและเนื้อหาความรู้เหล่านี้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนต่อไปหรือในอนาคตการทำงาน การเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติงานจริงของผู้เรียนนั้นเกี่ยวข้องกับแนวคิดการเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการกระทำ (Learning by doing) ของ John Dewey (1859-1952) มีความเชื่อว่าสิ่งสำคัญที่ทำให้คนเราปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน ดังนั้นควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงเพื่อเกิดประสบการณ์และการเรียนรู้ในเวลาเดียวกัน โดยเฉพาะประสบการณ์ตรง ปฏิบัติจริง เผชิญปัญหาและแก้ปัญหาจริงเพื่อให้ผู้เรียนสามารถคิดเก่ง ทำเป็น แก้ปัญหาได้ Nunan (2000) กล่าวว่า ผู้เรียนต้องไม่คอยรับเอาความรู้จากผู้สอนเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง โดยที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติจริงในงานนั้นๆ Christine Smith (2001) เชื่อว่า เมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ และเมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติสิ่งนั้นซ้ำหลายๆ ครั้ง ผู้เรียนจะรู้สึกง่ายที่จะปฏิบัติสิ่งนั้น และจะก่อให้เกิดทักษะในการทำงานนั้นๆ จรัส ภูพานนิล (2551) กล่าวเพิ่มเติมว่า การเรียนรู้ท่ามกลางการปฏิบัติ (Learning by doing) ในขณะที่ปฏิบัติงานผู้เรียนเกิดแนวความคิดใหม่ซึ่งกลายเป็นประสบการณ์และการเรียนรู้ เช่น ผู้เรียนสามารถเขียนจดหมายเชิญได้เกิดจากการลงมือวางแผน เรียบเรียงเนื้อหาและภาษาเขียนด้วยตนเอง โดยนำความรู้ที่ได้จากขั้นก่อนปฏิบัติงานมาปรับใช้กับความรู้พื้นฐานเดิม มาปฏิบัติภาระงานเขียน ซึ่งการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจนี้ ผู้เรียนจะได้ลงมือปฏิบัติเสมือนการเขียนจดหมายเชิญในสถานการณ์จริง

กล่าวโดยสรุปว่า การใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ ได้ส่งเสริมความสามารถด้านการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เนื่องจากขั้นตอนการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานมีขั้นตอนอย่างชัดเจน ซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีกระบวนการทางความคิดซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจและการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบแบบแผน ขั้นตอนการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีการเตรียมความพร้อมทางภาษาโดยให้ตัวป้อนที่เข้าใจได้และสามารถนำมาใช้กับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสนใจของผู้เรียน นอกจากนี้สื่อการเรียนที่ใช้เน้นสื่อสภาพจริง ผู้เรียนจึงมีโอกาสดำเนินกิจกรรมต่างๆ สอดคล้องกับสถานการณ์จริงมากที่สุด อันสอดคล้องกับการศึกษาในปัจจุบันที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองโดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ในชีวิตประจำวันและการทำงานในอนาคต โดยผู้เรียนสามารถคิด ปฏิบัติงานได้จริง และวิเคราะห์แก้ไขข้อบกพร่องได้ด้วยตนเอง

3. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ ได้ส่งเสริมความสามารถด้านการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.1 ในช่วงแรกผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความเป็นกันเองและผ่อนคลายที่จะเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะผู้เรียนบางคนอาจจะมีทัศนคติค่อนข้างลบด้านการเรียนภาษาและประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษของตนค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้สอนไม่ควรเคร่งครัดในเรื่องความถูกต้องทางภาษามากเกินไปและควรใช้คำชมแก่ผู้เรียนที่ทำได้ และพูดให้กำลังใจแก่ผู้เรียนที่ทำผิดพลาด

1.2 จำนวนผู้เรียนควรมีจำนวนที่ไม่มากจนเกินไป เนื่องจาก การปฏิบัติงานโดยเฉพาะการปฏิบัติการงานแบบเดี่ยว อาจจะต้องใช้เวลามากในการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ดังนั้นผู้สอนควรพิจารณาถึงความยากง่ายและความซับซ้อนของภาระงานและการกำหนดเวลาการนำเสนอาน ให้สอดคล้องกับจำนวนนักศึกษาในห้องเรียน

1.3 สถานที่หรือห้องเรียนที่จะใช้เพื่อการเรียนการสอนแก่ผู้เรียนสำหรับปฏิบัติการงาน ผู้สอนควรพิจารณาความสมบูรณ์ของอุปกรณ์กับลักษณะห้องเรียน เพื่อให้เกิดเหมาะสมและความสะดวกสำหรับปฏิบัติการงาน หากชั่วโมงสอนนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องนำเสนอานด้วย LCD projector และเครื่องคอมพิวเตอร์ ผู้สอนควรตรวจสอบความพร้อมของอุปกรณ์ต่างๆที่จะสามารถอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนได้ และควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าถ้าต้องการอุปกรณ์นอกเหนือจากที่ทางมหาวิทยาลัยเตรียมไว้ให้ ผู้เรียนจำต้องเตรียมมาเอง นอกจากนี้ลักษณะของห้องเรียน ควรจะเป็นห้องที่สามารถเก็บเสียงดัง เพื่อป้องกันการสร้างความรบกวนต่อห้องเรียนใกล้เคียง

1.4 ผู้สอนควรทำการบันทึกวิธีทัศนในการพูดหน้าชั้นเรียน เพื่อผู้เรียนและเพื่อนร่วมชั้นเรียนสามารถประเมินผลการปฏิบัติงานของแต่ละคนหลังการพูดในแต่ละภาระงาน อีกทั้งผู้สอนสามารถนำวิธีทัศนมาประเมินให้คะแนนอีกครั้งเพื่อความถูกต้องและแม่นยำ ในระยะแรกผู้เรียนอาจจะรู้สึกประหม่าตื่นเต้นกับทั้งเรื่องการพูดหน้าชั้นเรียนและการบันทึกวิธีทัศน ดังนั้นผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เป็นกันเองให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดสมาธิ และมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น

1.5 ผู้สอนต้องเข้าใจและระลึกอยู่เสมอว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความความรู้ ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้สอนควรหากิจกรรมและเนื้อหาที่มีความหลากหลาย เช่น การทำกิจกรรมทั้งเดี่ยว เป็นคู่ และเป็นกลุ่ม เพื่อผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ และสนุกสนานกับการเรียนภาษา นอกจากนี้ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การตอบคำถาม การเติมคำหรือข้อมูลที่หายไป การจับผิด การจับคู่ การเรียงลำดับข้อความ เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้ควรเน้นฝึกฝนทักษะทางภาษาทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาสดูฝึกฝนทักษะที่ตนเองด้อย และพัฒนาทักษะที่ชำนาญให้โดดเด่นมากขึ้น

1.6 บทบาทของผู้สอนควรลดลง เพราะการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานเน้นการปฏิบัติงานผ่านกระบวนการเรียนรู้และลงมือปฏิบัติงานด้วยผู้เรียนเอง หากผู้เรียนมีคำถามหรือสงสัยในเรื่องรูปแบบภาษาควรกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด แนะนำวิธีหาคำตอบ และกระตุ้นให้ผู้เรียนลองแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง

1.7 ผู้สอนควรนำข้อบกพร่องทางภาษา และปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงก่อนหน้า มานำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหา และทบทวนแก่ผู้เรียนก่อนขึ้นบทเรียนต่อไป เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาซ้ำซ้อน และลดข้อบกพร่องทางภาษาของผู้เรียนในการใช้ภาษาในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลของการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่มีต่อความสามารถทางการพูด ฟัง อ่าน และเขียนในวิชาภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษากำไรการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานด้านการเรียนภาษาอังกฤษบูรณาการกับสาขาวิชาอื่นๆ เช่น ด้านวิศวกรรมศาสตร์ ด้านเกษตรศาสตร์ ด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์จากการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานด้านธุรกิจ นอกเหนือจากความสามารถทางการพูดและการเขียน เช่น ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ด้านธุรกิจ ทักษะทางสังคม การสร้างทัศนคติเชิงบวก ความคิดสร้างสรรค์ การเรียนรู้ด้วยตัวเอง เป็นต้น